

Chương thứ 10

CÁT LỘC ĐAO

Chung quanh toà nhà, không thấy đèn.

Không có đèn, có người ở đó không ?

Một cây ngô đồng đứng sừng sững cô độc dưới ánh trăng, chiếu chiếc bóng lác lõa trên khung cửa sổ dán giấy.

Cửa sổ đóng lại, cửa cũng đóng lại.

Bằng Bằng nắm lấy tay của Tiêu Thập Nhất Lang, nói khẽ:

- Trong phòng tối quá, rất có thể có mai phục.

Tiêu Thập Nhất Lang gật gật đầu. Bằng Bằng nói:

- Chúng ta không thể nào cứ thế mà xông vào.

Làn này Tiêu Thập Nhất Lang không nghe lời nàng, y bỗng nhiên giựt tay nàng ra, xông lại đưa tay tính đâm vào cửa.

Trong bóng tối bỗng có người lạnh lùng nói:

- Đứng đó không được động dậy, nếu không ta giết cô ta ngay lập tức.

Tiêu Thập Nhất Lang còn cười được:

- Người dám giết cô ta ? Không lẽ người muốn chết ?

Càng trong hoàn cảnh nguy hiểm, y càng lộ vẻ cười cợt, bởi vì, y biết, cười không những làm cho tâm thần trấn định lại, còn làm cho đối phương không biết hư thực của mình ra sao. Người trong bóng tối quả nhiên trầm ngâm, tiếng cười của y hiển nhiên là một thứ áp lực rất mạnh.

Có điều, Tiêu Thập Nhất Lang cũng không xông tới trước, y không muốn ép người đó ra tay. Bỗng nhiên đèn được đốt sáng lên.

Một người tay cầm đèn, ánh đèn chiếu trên gương mặt cô ta.

Một gương mặt ngỗ nghịch với nụ cười thật ngọt ngào, mái tóc đen nhánh, hai lọn tóc để hai bên, cười tươi như một đóa hoa hàm tiếu.

Phong Tứ Nương ngồi bên cạnh cô ta, ăn mặc như một cô dâu mới, nhưng sống người ra như một khúc gỗ, chẳng tí động đậy.

Tâm Tâm lẽ ra muốn đem nàng theo, nhưng rất tiếc đã không biết giải khai huyết đạo, còn không thể nào cống nàng chạy đi.

Dù có cống nàng chạy đi, cũng sẽ bị rượt kịp.

Do đó, Phong Tứ Nương rốt cuộc cũng thấy được Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang cũng thấy được nàng.

Phong Tứ Nương không già đi tí nào, xem ra nàng còn trẻ hơn hai năm trước nữa là khác.

Ánh mắt nàng còn sáng lắm, đang nhìn Tiêu Thập Nhất Lang, ánh mắt biểu lộ một tình cảm thật phức tạp, không biết là sung sướng hay đau khổ ? Cảm động hay là oán trách ?

Tiêu Thập Nhất Lang đang mỉm cười nhìn nàng, lắm bả:

- Cái người này sao càng lúc càng trẻ ra vậy ? Không lẽ cô ta là nữ yêu quái ?

Chỉ trong một khoảnh khắc, y đã trở về lại Tiêu Thập Nhất Lang của ngày nào.

Y phục sạch sẽ thẳng thớm trên người đáng giá ít nhất tám mươi lạng bạc của y, bây giờ hình như mới từ trong vũng bùn lầy ra, trên gương mặt lại lộ vẻ lười biếng ngông nghênh, nụ cười không bao giờ mất đi dù trời có sập xuống.

Máu trong người của Phong Tứ Nương bỗng nhiên chảy bùng bùng lên, nàng hận không thể lập tức xông lại, sà vào lòng y, lại hận không thể cắn cho y một cái rồi tát cho y một bạt tai.

Mỗi lần nàng gặp Tiêu Thập Nhất Lang, trong lòng nàng đều có cảm giác y như vậy, đây là yêu ? hay là hận ? Chính nàng cũng không bao giờ rõ.

Cặp mắt to của Tâm Tâm đang nhìn đắm đắm vào Tiêu Thập Nhất Lang, cô ta bỗng nhiên thở ra một tiếng nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên không hổ là Tiêu Thập Nhất Lang, thảo nào mà không biết bao nhiêu người yêu y, cũng không biết bao nhiêu người hận y.

Tiêu Thập Nhất Lang lúc này nhìn cô ta một lượt, chỉ một cái nhìn y đã từ đầu tới chân nhìn rõ cô ta như thế nào.

Tâm Tâm lại than thở:

- Cặp mắt của y quả thật mới là chết đi được, nhìn ai người đó cứ tưởng mình không mặc tỳ y phục gì trên người.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng thở ra nói:

- Chỉ tiếc ngươi còn là một đứa con nít, nếu không ...

Tâm Tâm cố ý uốn ngực lên, lấy đuôi mắt nhìn y, nói:

- Nếu không thì ông làm gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên sa sầm nét mặt, lạnh lùng nói:

- Nếu không ngươi đã chết đi ba lần rồi.

Tâm Tâm biến sắc, nhưng còn cười nói:

- Chỉ tiếc là ngươi còn chưa kịp lại đây, Phong Tứ Nương đã chết đi ba lần.

Tiêu Thập Nhất Lang cười nhạt hỏi:

- Ngươi cũng dám giết người ?

Tâm Tâm nói:

- Tôi không dám.

Cô ta lại cười một tiếng, nói tiếp:

- Tôi cũng không dám ăn thịt, tôi sợ mập, có điều tôi ăn thịt mỗi ngày.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người giết người rồi ?

Tâm tâm nói:

- Giết không nhiều, tới giờ, còn chưa đến tám mươi người.

Tiêu Thập Nhất Lang còn cười được, y nói:

- Ta thích người đã giết người rồi.

Tâm Tâm lấy làm kỳ quái:

- Ông thích ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chỉ có người giết người rồi mới biết bị người ta giết đau khổ ra làm sao.

Tâm Tâm thừa nhận:

- Đúng là rất khổ, có người trước khi chết, dùng quần còn ướt đầm đìa.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy, người cũng không muốn ta giết người.

Tâm Tâm cười nói:

- Bất kỳ ai giết tôi, tôi cũng đều khó chịu lắm, ông cũng không ngoại lệ.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Vì vậy chúng ta thử mặc cả một bàn ra sao.

Tâm Tâm nói;

- Mặc cả ra sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu bây giờ ngươi bỏ đi, nhất định ta sẽ không cản trở ngươi, không chừng ngươi sẽ sống thái thái bình bình cho tới tám mươi tuổi.

Tâm tâm nói:

- Mặc cả hình như rất công bằng.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Quá công bằng.

Tâm tâm nói:

- Có điều, tôi cũng muốn mặc cả với ông một điều.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Thế nào ?

Tâm Tâm nói:

- Nếu bây giờ ông bỏ đi, tôi cũng nhất định sẽ không cản trở, Phong Tứ Nương không chừng sẽ sống thái thái bình bình cho tới tám mươi tuổi.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn nói:

- Mặc cả như vậy cũng công bằng lắm.

Tâm Tâm nói:

- Quá công bằng.

Tiêu Thập Nhất Lang cười lớn, hình như muốn nói gì đó, có điều tiếng cười của y bỗng ngừng bật lại.

Đúng vào lúc tiếng cười của y ngừng lại, ngoài song cửa bỗng có người chậm chậm nói:

- Bất cứ các ngươi giao dịch chuyện gì, ta cũng xin lấy ba phần.

Giọng nói không lớn lắm.

Bởi vì, y biết mình nói nhỏ bao nhiêu, người khác cũng vẫn chú ý nghe.

Chỉ có những người không một chút tự tin vào mình mới nói năng la lối om sòm, sợ người ta không nghe rõ.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, y biết mình lại đụng phải một người không dễ đối phó.

Người này xem ra lại không có vẻ như một người khó đối phó cho lắm.

Xem ra y không già lắm, cũng không quá trẻ, trên người y phục cũng không quá hoa lệ, mà cũng không đến nỗi bần hàn, thân hình không mập mà cũng không ốm, nói chuyện rất ôn nhu, mà thái độ cũng rất hòa hoãn.

Y chính là hạng người ở bất cứ thành phố nào, giờ phút nào cũng gặp, một hạng người rất phổ thông.

Một người phổ thông là một người làm ăn, có tý địa vị, có tý tiền bạc, có người vợ rất hiền thực, có ba bốn đứa con, không chừng còn có hai ba cô thiếp, rất có thể làm chủ một cái tiệm nhỏ nào đó, cũng rất có thể là ông chủ một tiệm hàng lớn.

Xem ra tướng y còn giống một tên chương quỹ hơn là Lữ chương quỹ Mẫu Đơn lâu hoặc Ngưu chương quỹ của Liên Vân Tiên.

Y khác người bình thường làm ăn ở một điểm, đây là lúc y đi vào phòng.

Lúc mở miệng y còn ở ngoài mé cửa sổ, nhưng nói xong câu , cả người y đã lừng lững ở ngoài cửa đi vào. Y đi không nhanh lắm, cũng không chậm lắm, vừa tới bên cạnh Tiêu Thập Nhất Lang là ngừng lại.

Y mỉm cười ôn quyền làm lễ, nói:

- Tôi họ Vương, Vương Vạn Thành.

Vương Vạn Thành, đây cũng chính là cái tên nghe rất thường, nghe xong rồi cũng quên đi mất.

Tiêu Thập Nhất Lang chẳng mở miệng ra nói "nghe danh từ lâu", bởi vì y quả thật không biết trong giang hồ có người nào mang danh hiệu đó.

Vương Vạn Thành mỉm cười nói tiếp:

- Chắc các vị cũng chưa từng nghe trong giang hồ có một nhân vật như là tôi đây phải không ?

Tiêu Thập Nhất Lang thừa nhận.

Vương Vạn Thành nói:

- Nhưng tôi nghe danh các vị từ lâu.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hử.

Vương Vạn Thành nói:

- Các vị đều là nhân vật danh tiếng tột đỉnh, nhất là Phong Tứ Nương và Tiêu Thập Nhất Lang.

Tâm Tâm bỗng nhiên xen vào:

- Ông đã biết y là Tiêu Thập Nhất Lang, y giao dịch với ta, vậy mà ông còn dám đòi lấy ba phần ?

Vương Vạn Thành mỉm cười nói:

- Dù cho Thiên Vương lão tử ở đây giao dịch, tôi cũng đòi ba phần.

Giọng nói của y vẫn ôn nhu, thái độ của y vẫn hòa hoãn, nhưng câu nói đó không có vẻ giống một người làm ăn?,

Tâm Tâm chớp mắt hỏi:

- Đây là địa bàn của ông ?

Vương Vạn Thành nói:

- Không phải.

Tâm Tâm hỏi:

- Nếu không phải địa bàn của ông, tại sao bọn ta giao dịch, ông cũng đòi ba phần ?

Vương Vạn Thành nói:

- Không tại sao cả, tôi cũng cứ đòi ba phần.

Tâm Tâm bật cười, nói:

- Tôi cứ ngỡ ông là người rất biết điều, nào ngờ ông còn hung hoành hơn cả cường đạo.

Vương Vạn Thành nói:

- Tôi không phải cường đạo, cường đạo gì cũng muốn hết, tôi chỉ muốn ba phần.

Tâm Tâm hỏi:

- Ông có biết chúng tôi đang giao dịch chuyện gì không ?

Vương Vạn Thành gật đầu nói:

- Phong Tứ Nương.

Tâm Tâm hỏi:

- Cái thứ giao dịch này ông cũng đòi được ba phần sao ?

Vương Vạn Thành nói:

- Ta chỉ muốn một cái đùi, một nửa ngực và một con mắt của cô ta.

Tâm Tâm cười hỏi:

- Ông xem cô ta là gì ? Một con gà sao ?

Vương Vạn Thành nói:

- Nếu là gà, thì ta muốn cần cổ, không muốn con mắt, mắt gà ăn không được.

Tâm Tâm đảo quanh tròn mắt, bỗng nhiên nói:

- Được, tôi cho ông ba phần.

Vương Vạn Thành nói:

- Tôi lấy phần không nhiều lắm.

Tâm Tâm hỏi:

- Không biết ông lấy đui bên phải, hay bên trái ?

Vương Vạn Thành nói:

- Trái phải gì đều được cả.

Tâm Tâm nói:

- Đui bên trái hơi dai một tý, nếu ông lấy đui trái, tôi có thể tặng ông một đôi tai.

Vương Vạn Thành nói:

- Đa tạ.

Tâm Tâm hỏi:

- Ông có đao không ?

Vương Vạn Thành đáp:

- Không.

Tâm Tâm nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang có đấy, tại sao ông không mượn y xài tạm.

Vương Vạn Thành quả nhiên hướng qua Tiêu Thập Nhất Lang cười một tiếng nói:

- Tôi dùng xong sẽ trả lại ông ngay.

Tiêu Thập Nhất Lang này giờ đang yên lặng nghe, trên mặt chẳng lộ chút biểu tình, bấy giờ mới hững hờ nói:

- Bất kỳ ai muốn mượn thanh đao này của ta phải có đồ đặt cọc.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Ông muốn đặt cọc thứ gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Ta chỉ cần hai bàn tay, một nửa cái đầu của ngươi.

Vương Vạn Thành mặt không đổi sắc, mỉm cười nói:

- Đó cũng cần phải dùng đao mới cắt ra được.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta có đao.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Tại sao ông không lại cắt đi ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được.

Bàn tay của y đã nắm lấy cán đao.

Chính ngay lúc đó, Ngưu chương quán bỗng xông vào, lớn tiếng nói:

- Đây là khách sạn, các đại gia có muốn cắt đầu ai, xin đổi dùm chỗ cho chúng tôi nhờ. Nếu ở đây có người bị giết, làm sao còn ai dám lại nữa ?

Y xông vào trước mặt Tiêu Thập Nhất Lang, hét khom lưng rồi chấp tay lia lịa, thiêu điều muốn quỳ lạy dưới đất:

- Cầu xin đại gia, ông làm chuyện tốt dùm, xin ông đừng ở đây động đao động thương.

Lời nói còn chưa dứt, sau cổ y bỗng bắn ra ba viên đạn Đê Đầu Khẩn Bội Hoa Trang Nỏ, hai bên ống tay, cũng bắn ra ba cây tụ tiễn, cổ tay rung lên, bàn tay trái ba cây kim tiền tiêu, bàn tay mặt ba cục phi hoàng thạch.

Mười mấy thứ ám khí, bỗng nhiên đồng thời phát ra, nhắm vào mười năm chỗ huyệt đạo trên dưới thân hình của Tiêu Thập Nhất Lang.

Hai người cách nhau không đến ba thước, ám khí phóng ra lại quá hiểm độc nhanh nhẹn, bất cứ ai muốn tránh khỏi mười mấy mũi ám khí đó cũng khó như lên trời.

Do đó, Tiêu Thập Nhất Lang chẳng tránh né gì cả ... cũng chẳng phải cần tránh né.

Ánh đao lóe lên, ba mũi Hoa Trang Nỏ, ba cây kim tiền tiêu, ba cục phi hoàng thạch, sáu cây tụ tiễn đều bị y chặt gãy làm đôi rớt xuống đất như mưa rào.

Ánh đao lại lóe lên, đao đã đến ngay cổ họng của Ngưu chương quĩ. Gương mặt của Ngưu chương quĩ đã biến thành xanh lè.

Bỗng nghe có tiếng người lạnh lùng nói:

- Thanh đao của ta tuy không bằng Cát Lộc Đao, nhưng muốn cắt đầu người nào, cũng rất dễ dàng.

Đây là giọng nói của Lữ chương quĩ, Lữ chương quĩ của Mẫu Đơn lâu. Trên tay của y cũng có một thanh đao, thanh đao đang kề bên cổ họng của Băng Băng. Người của Băng Băng hình như đã bị đóng thành băng, đứng sững ra đó.

Nhìn lại Vương Vạn Thành, y đã đứng đằng sau Phong Tứ Nương, mỉm cười nói:

- Có số người không cần dùng đao cũng giết được người, ta giết người trước giờ không dùng đến đao.

Tiêu Thập Nhất Lang hình như cũng bị đóng thành băng. Tâm Tâm nhìn y, thở nhẹ ra một hơi nói:

- Xem ra lần này, ông bị bại là cái chắc.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Còn người thì sao ?

Tâm Tâm nói:

- Tôi cũng bại luôn, nhưng tôi bại một cách khâm phục.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Sao ?

Tâm Tâm thở ra:

- Tôi đến đã bốn năm ngày nay, mà chẳng nhìn ra được hai vị chương quỹ đây đều là cao thủ, vì vậy tôi bại rất khâm phục tâm phục, chẳng có gì để nói nữa.

Vương Vạn Thành nói:

- Bây giờ kẻ thắng là bọn ta, chỉ có kẻ thắng mới có tư cách để nói.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta đang nghe.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Người có muốn bọn họ sống không ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Muốn.

Vương Vạn Thành nói:

- Vậy thì người thả Ngưu chương quỹ ra đi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được.

Một tiếng vừa thốt ra, đao của y đã tra vào vỏ.

Vương Vạn Thành nói:

- Còn thanh đao của ngươi nữa.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đao đây.

Vương Vạn Thành nói:

- Giao cho y đem lại đây.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được.

Y chẳng suy nghĩ gì cả, cởi ngay đao ra ... Cát Lộc đao.

Ngưu chương quỹ tiếp lấy thanh đao, mắt sáng rực lên.

Chính là thanh đao này, đã từng làm cho cả thiên hạ tranh giành, đã từng làm mất mạng không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt.

Chính là thanh đao này, đã từng làm xảy ra bao nhiêu chuyện kinh tâm động phách trong giang hồ. Bây giờ thanh đao này đang nằm trong tay y.

Y nắm chặt thanh đao, cả người nhún vì hứng phấn quá thành ra phát run, y hầu như không tin đây là sự thật.

Tâm Tâm ánh mắt cũng nhin không nổi lộ vẻ ngưỡng mộ, thở nhẹ một tiếng nói:

- Nếu có người vì tôi mà chịu bỏ đi thanh Cát Lộc đao, dù tôi có chết cũng cam tâm tình nguyện.

Vương Vạn Thành cười nhẹ nói:

- Không ngờ rằng Tiêu Thập Nhất Lang cũng là kẻ đa tình đa nghĩa như vậy.

Cặp mắt của y cũng nhìn lom lom vào thanh đao. Ngưu chưởng quỹ ngân ngữ, rút cuộc cầm đao bước lại chỗ y.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Chờ một chút.

Ngưu chưởng quỹ chẳng chờ chút nào cả, y tung người lên, chính ngay lúc đó, một bàn tay bỗng thò ra, đỡ nhẹ vào cùi chỏ của y.

Thân hình của y bắt đặc tự chủ lộn trên không một vòng, lúc y rút xuống, thanh đao trong tay chẳng còn thấy đâu.

Thanh đao đã trở lại bàn tay của Tiêu Thập Nhất Lang.

Y tùy tiện đưa đao ra, tùy tiện lấy đao về, làm như thể trò chơi. Vương Vạn Thành chau mày hỏi:

- Ngươi tiếc rồi sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang cười lên một tiếng nói:

- Đao vốn chẳng phải của ta, tại sao ta lại tiếc ?

Wương Vạn Thành hỏi:

- Nếu đã không tiếc, tại sao còn giành lại ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Ta có thể giao ra, thì cũng có thể lấy lại, có thể lấy lại, thì cũng có thể đưa ra.

Wương Vạn Thành nói:

- Tốt lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chẳng qua ta chỉ muốn hỏi rõ ràng một chuyện.

Vương Vạn Thành nói:

- Người hỏi đi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nghe nói gần đây trong giang hồ có một nhân vật rất đáng sợ tên là Hiên Viên Tam Thành.

Vương Vạn Thành đang nghe.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Bất kỳ giao dịch gì, hắc đạo hay bạch đạo, nếu y biết được nhất định phải chia ba phần, nếu có người không chịu, không quá ba ngày, sẽ bị thi cốt không còn.

Vương Vạn Thành nói:

- Tên này thật lợi hại.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nghe nói người này võ công không những cao thâm, mà hành vi còn rất nguy bí, không mấy ai biết được mặt thật của y.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Không lẽ người cũng muốn gặp y ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nghe nói y rất thích Cô Tô, mỗi mùa xuân, y đều lại đây ở một thời gian.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Do đó người cũng lại đây ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Ta tính làm một cú giao dịch với y.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Giao dịch thứ gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Trong giang hồ mỗi ngày không biết có bao nhiêu vụ giao dịch, nếu mỗi cái đều được chia ba phần, chỉ một ngày thôi, cũng đã đủ suốt đời ăn không hết, huống gì y đã chia hai năm nay.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Do đó người cũng muốn lại chia của y ba phần ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Chia bảy phần.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Bảy phần ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Y chỉ muốn có ba phần, cho nên ta nhường cho y ba phần.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Y bằng lòng như vậy sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nể y không bằng lòng, ta cũng sẽ cho y không quá ba ngày sau thì cốt không còn.

Vương Vạn Thành bật cười, nói:

- May mà ta không phải Hiên Viên Tam Thành, ta là Vương Vạn Thành.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nhưng người nhất định là thủ hạ của y.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người không phải chỉ lấy có ba phân đó sao ?

Vương Vạn Thành rút cuộc thở ra nói:

- Xem ra chẳng có chuyện gì dầu nổi người.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Đúng là vậy.

Vương Vạn Thành hỏi:

- Người nghĩ ta sẽ chịu sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Nếu người không chịu, bây giờ ta lập tức sẽ cho người thi cốt không còn.

Vương Vạn Thành cười lên một tiếng hỏi:

- Người không sợ ta giết bọn họ đi sao ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Không sợ.

Vương Vạn Thành sa sầm nét mặt nói:

- Cắt trước một cái tai của vị Bằng Bằng cô nương này cho y xem thử.

Lữ chương quỹ mỉm cười nói:

- Thanh đao này tuy không bằng Cát Lộc Đao, nhưng muốn cắt một lỗ tai, cũng rất tiện nghi.

Lưỡi dao của y đưa qua, thật tình y muốn cắt tai bên trái của Băng Băng.

Băng Băng này giờ đang đứng yên tại đó, như một con bò câu mặc tình ai muốn làm gì thì làm.

Có điều chính ngay lúc đó, chân nàng bỗng nhẹ nhàng trượt qua, bàn tay trái đỡ nhẹ lên cùi chỏ Lữ chương quỹ.

Lữ chương quỹ bất đắc tự chủ lộn người trên không một vòng, thanh đao đã nằm trong tay Băng Băng.

Chỉ thấy ánh đao lóe lên, tai bên trái bỗng thấy lạnh hắt đi.

Đợi đến lúc y hạ người xuống đất, Băng Băng lại đưa đao trả lại vào tay y, trên đao rõ ràng một cái lỗ tai máu tươi đang chảy ròng ròng.

Không phải lỗ tai của Băng Băng, chính là lỗ tai của y.

Băng Băng lại đứng khếp nép ở đó, giống như một con bò câu mặc tình ai muốn làm gì thì làm.

Nhưng Lữ chương quỹ bây giờ đã biết nàng không phải là bò câu.

Bất kỳ ai bị người nào cắt lỗ tai, đều nhất định không xem người đó là một con bò câu nhỏ.

Y nhìn lỗ tai trên mũi đao, rồi nhìn máu tươi đang chảy ròng ròng từ trên lỗ tai xuống y phục.

Sau đó y mới cảm thấy một cơn nhức nhối như có cây kim nhọn từ lỗ tai trái đâm vào trong não.

Y bỗng nhiên ngất xỉu xuống. Gương mặt của Ngưu chương quỹ cũng bắt đầu xanh lè cả lên.

Một người lúc sợ hãi thật sự, gương mặt của họ không xanh mà là xanh lè.

Một loại xanh thắm rất quái dị, nếu không tận mắt nhìn thấy, rất khó tưởng tượng màu sắc ra sao.

Tâm Tâm cũng biến hắc sắc mặt, than thở:

- Nhìn không ra cái vị cô nương ẻo lã gió thổi cũng bay này, lại là một tay cao thủ tuyệt kỹ đầy mình, xem ra cặp mắt của mình nên móc ra cho rồi.

Băng Băng nhìn cô ta hỏi:

- Cô muốn móc mắt ra sao ?

Tâm Tâm lập tức lắc đầu nói:

- Nói giỡn thôi.

Băng Băng nói:

- Ta không thích nghe ai nói giỡn.

Tâm Tâm không dám nói thêm lời nào, bỗng nhiên quay đầu, như con thỏ bị trúng tên, chạy vụt ra ngoài.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra, y bỗng nhiên phát hiện, đàn bà đối phó đàn bà, thông thường hữu hiệu hơn đàn ông rất nhiều.

Vương Vạn Thành cũng thở ra một hơi, nói:

- Ta cứ tưởng Phong Tứ Nương trước giờ là người đàn bà hung dữ nhất trong giang hồ, nào ngờ còn có người.

Băng Băng hỏi:

- Người còn tính sai người cắt lỗ tai ta nữa không ?

Vương Vạn Thành nói:

- Không.

Băng Băng hỏi:

- Người có chịu dẫn bọn ta đi gặp Hiên Viên Tam Thành không ?

Vương Vạn Thành nói:

- Không chịu.

Băng Băng hỏi:

- Người tính sao ?

Vương Vạn Thành nói:

- Ta còn một canh bạc muốn đánh với các người.

Băng Băng hỏi:

- Người đặt xuống thứ gì ?

Vương Vạn Thành nói:

- Phong Tứ Nương.

Y cười một tiếng, nói tiếp:

- Ta giết Phong Tứ Nương, đương nhiên người không đau lòng tý nào, nhưng Tiêu Thập Nhất Lang ... Người chắc cũng biết Tiêu Thập Nhất Lang là kẻ đa tình như thế nào.

Băng Băng không thể phủ nhận.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Người mà giết Phong Tứ Nương, người cũng sẽ chết.

Vương Vạn Thành nói:

- Do đó, ta không hề muốn chết, ta chỉ tính lấy nàng ta ra làm một canh bạc đánh với các người.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Đánh lấy gì ?

Vương Vạn Thành nói:

- Lấy thanh đao của người.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Đánh cách gì ?

Vương Vạn Thành nói:

- Người đã đánh bại Bá Trọng song hiệp trong vòng ba chiêu, đương nhiên có thể đánh bại ta trong vòng ba chiêu, ta chẳng qua chỉ là một tên vô danh tiểu tốt.

Một người tự nói mình là vô danh tiểu tốt, nhất định là người có bản lĩnh.

Tiêu Thập Nhất Lang rất hiểu cái đạo lý đó, có điều bây giờ, hình như y không có cơ hội chọn lựa.

Vương Vạn Thành nói:

- Nếu ta thắng, ta sẽ đem Phong Tứ Nương và thanh Cát Lộc đao đi.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Còn nếu người thua thì sao ?

Vương Vạn Thành nói:

- Ta sẽ trước hết thả Phong Tứ Nương ra, sau đó sẽ dẫn người đi gặp Hiên Viên Tam Thành.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Người nói có giữ lời đấy không ?

Vương Vạn Thành than thở:

- Ta mà bị người đánh gục, làm sao còn không giữ lời ?

Y mỉm cười nói tiếp:

- Đương nhiên ta cũng tin tưởng người là kẻ giữ lời.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ba chiêu ?

Vương Vạn Thành nói:

- Đao còn nằm trong tay ngươi, ngươi vẫn có thể xài đao cơ mà.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Ngươi dùng gì ?

Vương Vạn Thành thở ra nói:

- Trên đời này còn thứ gì so lại với Cát Lộc đao, tại sao ta phải dùng binh khí gì nữa cho mất công ?

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được, một lời làm chắc.

Vương Vạn Thành nói:

- Một lời làm chắc.

Bỗng nghe có người than lên một tiếng nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, lần này ngươi mới thật là bại chắc đi rồi.

Người mới nói là Hoa Như Ngọc.

Y chấp hai tay sau lưng, miệng vừa than thở vừa đi vào, cũng không biết là thật tình vì Tiêu Thập Nhất Lang thương tiếc hay là cười người bị tai họa.

Bất kể là nguyên nhân gì, xem thần sắc của y, hình như quả thật tính đúng là Tiêu Thập Nhất Lang sẽ bại.

Băng Băng nhin không nổi hỏi:

- Ngươi dựa vào đâu mà nói y bại chắc đi rồi ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Chỉ có một điểm.

Băng Băng hỏi:

- Điềm nào ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Mấy năm gần đây, trong giang hồ bỗng xuất hiện bốn năm nhân vật rất khó đối phó, Hiên Viên Tam Thành là một trong những người đó.

Băng Băng nói:

- Ta biết.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Người có biết tên này chính là Hiên Viên Tam Thành không ?

Người này chính là Vương Vạn Thành, Vương Vạn Thành chính là Hiên Viên Tam Thành.

Băng Băng thở ra nói:

- Thật ra ta phải biết sớm đi mới phải.

Hoa Như Ngọc nói:

- Chỉ tiếc hắn xem ra không phải là một nhân vật đáng sợ gì cho lắm.

Băng Băng nói:

- Chính vì hắn không giống tý nào, do đó, hắn ắt hẳn là Hiên Viên Tam Thành.

Hoa Như Ngọc vỗ tay cười nói:

- Có đạo lý.

Y bỗng nhiên lại hỏi tiếp:

- Cô có biết vừa rồi tôi đi đâu không ?

Băng Băng không biết. Hoa Như Ngọc nói:

- Lúc này tôi đi tìm hấn.

Băng Băng hỏi:

- Hiên Viên Tam Thành ?

Hoa Như Ngọc gật gật đầu, nói:

- Hấn ước hẹn ta tới, vì hấn muốn giao dịch với ta.

Băng Băng hỏi:

- Giao dịch gì ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Hấn muốn ta bán Phong Tứ Nương cho hấn.

Băng Băng nói:

- Y ước hẹn chuyện giao dịch với ngươi, nhưng y thì đi lại đây, đợi đến lúc ngươi trở về, Phong Tứ Nương đã ở trong tay y, không chừng cái cô nương nhỏ nhỏ kia cũng lọt vào tay y, thành ra ngược lại ngươi phải bỏ tiền ra mua.

Hoa Như Ngọc thở ra nói:

- Do đó, bây giờ tôi mới rõ ra, trên đời này, người giao hoát nhất chính là hấn.

Băng Băng cũng thở ra nói:

- Cái hạng người bên ngoài thật thà, bên trong gian trá thật đáng sợ hơn ai cả.

Hoa Như Ngọc bỗng nhiên lại hỏi:

- Cô có biết năm xưa trong giang hồ có mười người, cùng xưng là Thập Đại Ác Nhân ?

Băng Băng biết điều đó, chẳng ai không biết.

Hoa Như Ngọc nói:

- Cô có biết trong Thập Đại Ác Nhân có một người tên là Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang ?

Băng Băng cũng có biết. Không những nàng biết Ác Đồ Quỷ Hiên Viên Tam Quang, nàng còn biết Bất Ngật Nhân Đầu Lý Đại Chủ, Tiểu Lý Tàng Dao Ha Ha Nhi, Bán Nhân Bán Quỷ Âm Cửu U, Bất Nam Bất Nữ Đồ Kiều Kiều.

Đương nhiên nàng cũng biết Tồn Nhân Bất Lợi Quỷ Bạch Khai Tâm, Mê Tử Nhân Tiểu Mê Mê, Huyết Thủ Đồ Sát và anh em nhà họ Đinh trước giờ không chịu thiệt thòi. Danh hiệu của những người này, miễn là có hai lỗ tai, không ai là không nghe đến.

Băng Băng nói:

- May mà bọn họ đã chết hết rồi, ta bắt tất phải lo lắng gặp phải họ.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nhưng người gặp phải Hiên Viên Tam Thành.

Băng Băng hỏi:

- Hiên Viên Tam Thành và Hiên Viên Tam Quang có quan hệ sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Không có quan hệ, chẳng qua, Hiên Viên Tam Thành đánh bạc còn dữ dội hơn Hiên Viên Tam Quang thôi.

Băng Băng nói:

- Thế à ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Hiên Viên Tam Quang tuy là Ác Đồ Quỷ, nhưng mỗi lần đánh bạc, nhất định không đến trời quang, người quang, tiền quang không chịu bỏ, vì vậy, mỗi lần y đánh, phải thua hết sạch ba thứ mới chịu ngừng.

Băng Băng nói:

- Ta cũng có nghe nói tuy y là kẻ thích đánh bạc, nhưng cũng là một người rất hào sảng.

Hoa Như ngọc nói:

- Nhưng Hiên Viên Tam Thành thì không hào sảng tý nào, nếu không có mười phần chắc ăn, hẳn không bao giờ dám đánh.

Băng Băng hỏi:

- Y có mười phần chắc ăn ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Theo ta biết, võ công của y còn cao gấp mười lần anh em nhà Âu Dương.

Băng Băng cũng biết lời của y chẳng phải là khoa trương. Hiên Viên Tam Thành võ công mà không kinh người, làm sao người ta chịu để y ngồi không hưởng ba phần.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nếu hai người đơn đả độc đấu với nhau, không chừng y còn kém hơn Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng nếu Tiêu Thập Nhất Lang muốn đánh bại y trong vòng ba chiêu, điều đó thật ...

Băng Băng hỏi:

- Thật khó còn hơn lên trời ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Khó còn hơn lên trời gấp mười lần.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên nói:

- Tốt lắm.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Tốt lắm ?

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Bình sinh chuyện ta thích làm nhất, là những chuyện còn khó hơn lên trời gấp mười lần.

Hết chương 10